

# TREŠAIS MISIJAS CEĻOJUMS

## *Sabata pēcpusdienai*

### NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 18:24–28, Apd 19, Apd 20:7–12, 15–27, 2kor 4:8–14, Apd 21:1–15.

### ATMIŅAS PANTS:

“Bet savu dzīvību es nekādi neuzskatu par vērtīgu. Kaut tik es varētu pabeigt savu gājumu un kalpošanu, ko esmu saņēmis no Kunga Jēzus, – apliecināt Dieva žēlastības evaņģēliju” (Apd 20:24).

Lūkas vēstījums par Pāvila trešo ceļojumu sākas drīzāk skopi. Pants pasaka tikai to, ka, pavadījis kādu laiku Antiohijā, savas misijas centrā, apustulis devās citā ceļojumā, veiksmīgi pārstaigājis “Galatijas un Frīģijas zemes, visur stiprinādams mācekļus” (Apd 18:23). Tā pirmās ceļojuma 1500 jūdzes ir aprakstītas vienā teikumā.

Tas ir tāpēc, ka ceļojuma galvenais mērķis bija Efesa, kur Pāvils pavadīja visvairāk laika nekā jebkurā citā pilsētā savu ceļojumu laikā. No evaņģelizācijas skatu punkta kalpošana Efesā bija ļoti auglīga. Pāvila sludināšanas ietekme aizsniedza visu Āzijas provinci (Apd 19:10, 26). Iespējams, ka tieši šajā laikā tika dibinātas Kolosas, Hierapoles un Lāodikejas draudzes, iespējams, ar Epafru palīdzību (Kol 4:12, 13), kas bija viens no Pāvila līdzstrādniekiem (Kol 1:7, Flm 23).

Ievērojams šajā Pāvila ceļojumā ir tas, ka tas ir pēdējais, par ko ziņots Apustuļu darbos. Pāvils to veica kā brīvs cilvēks. Lūka ziņo par vēl vienu Pāvila ceļojumu, šoreiz uz Romu, bet jau cietumnieka statusā.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. septembrī.*

# Efesa. 1. daļa

Kā lasām Apd 18:24–28, kamēr Pāvils vēl bija ceļā uz Efesu, šajā pilsētā ieradās kāds jūdu ticīgais, vārdā Apolls. Viņš bija daiļrunīgs vīrs un labi citēja Rakstus. Tas, ka Apolls bija Jēzus sekotājs, kļūst skaidrs no tā, kā Lūka viņu apraksta: “Viņš bija mācīts Kunga ceļā un dedzīgi sludināja, saprotami mācīdams par Jēzu” (Apd 18:25). Tomēr viņš pazina tikai Jāņa kristību. Būdam Jāņa Kristītāja kristīts, Apolls iepazinās ar Jēzu Viņa zemes dzīves laikā, bet pirms Lieldienu un Vasarsvētku notikumiem bija devies prom no tā apgabala, iespējams, atpakaļ uz Aleksandriju.

Tas izskaidro, kāpēc Akils un Priskilla viņam sniedza tālākus paskaidrojumus. Lai gan viņš spēja ar Rakstiem atklāt, ka Jēzus bija Israēla Mesija (Apd 18:28), Apollam bija nepieciešams uzzināt, kā kristietība ir attīstījusies kopš Jēzus kalpošanas. Tomēr Akila un Priskilla Apolla labā izdarīja vēl vairāk: kopā ar citiem ticīgajiem Efesā viņi iedeva viņam ieteikuma vēstuli, kas bija adresēta draudzēm Ahajā (Apd 18:27), kas ļāva viņam veikt ietekmīgu kalpošanu Korintā (1kor 3:4–6, 4:6, 16:12).

*Izlasi Apd 19:1–7. Kas notika ar Pāvilu, kad viņš ieradās Efesā?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Apolla stāsts ir saistīts ar ziņojumu par divpadsmit vīriem, ko Pāvils satika Efesā, kad viņš tur ieradās, jo viņu situācija bija ļoti līdzīga. Viņu kā “mācekļu” apraksts (Apd 19:1) un Pāvila jautājumi viņiem (Apd 19:2) skaidri norāda, ka viņi jau ticēja Jēzum. Vienlaikus viņu atbilde Pāvilam parāda, ka tāpat kā Apolls arī viņi bija kādreizējie Jāņa Kristītāja mācekļi, kas bija kļuvuši par Jēzus sekotājiem bez Vasarsvētku piedzīvojuma. Viņiem bija vajadzīgas iespējas baudīt dziļākus piedzīvojumus ar Kungu.

“Ierodoties Efesā, Pāvils atrada divpadsmit brāļus, kas, līdzīgi Apollam, kādreiz darbojoties par Jāņa Kristītāja mācekļiem, jau bija nedaudz iepazinušies ar Kristus misiju. Tiem gan nebija Apolla spēju, bet ar tādu pašu sirsnību un uzticību tie saņemtās zināšanas centās paust tālāk.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 282. lpp.)

Mums vajadzētu viņu jaunās kristības redzēt šīs unikālās situācijas gaismā. Viņi nebija no citas kristīgas konfesijas, ne arī bija piedzīvojuši atgriešanos. Viņi bija tikai sākuši iepazīties ar kristietību. Tas, ka viņi saņēma Garu un runāja mēlēs, iespējams, nozīmēja, ka viņi -- tāpat kā Apolls -- bija kristīgie misionāri, kas tagad bija pilnībā saņēmuši pilnvaras liecināt par Jēzu Kristu, kuru vien viņi gāja.

# Efesa. 2. daļa

Efesā Pāvils rikojās pēc sava ieraduma vispirms sludināt sinagogā. Kad radās pretestība, viņš un jaunie ticīgie pārcēlās uz lekciju telpu Tirannā, kur Pāvils sludināja divus gadus ik dienas (Apd 19:8–10). Apkopojot Pāvila kalpošanu Efesā, Lūka saka, ka visa province tika aizsniegta ar evaņģēlija vēsti (Apd 19:10, 26).

Apd 19:11–20 Lūka pievieno dažus brīnumpilnus stāstus, aprakstot Dieva spēka uzvaru pilsētā, kur izplatīta prakse bija maģija un citas māņticības. Nav šaubu, ka Dievs varēja dziedināt ar Pāvila starpniecību. Bet tas, ka pat kabatas lakatiņiem un priekšautiem, ko aizskāra apustulis, piemita dziedinošs spēks (Apd 19:12), var izklausīties dažiem dīvaini, tomēr tas sasauca ar gadījumu, kad Jēzus dziedināja sievieti ar asiņošanu (Lk 8:44). Efešiešu māņticīgā ticība varēja būt tā, kas mudināja Dievu veikt “ārkārtējos” brīnumus, kā saka Lūka (Apd 19:11). Tas, iespējams, ir piemērs tam, kā Dievs apmierina cilvēku vajadzības viņu pašu izpratnes līmenī.

Apmierināts ar Efesas misijas rezultātiem, Pāvils nolēma doties uz Jeruzālemi (Apd 19:21). Lūka neatklāj iemeslu šim ceļojumam, bet no Pāvila paša rakstiem mēs zinām, ka viņš gribēja nodot līdzekļus, ko viņš bija savācis, lai mazinātu nabadzību Jeruzālemes draudzē (Rm 15:25–27, 1kor 16:1–3). Pirmajos gados notikušī līdzekļu apvienošana un smags bads Klaudija laikā bija padarījis Jūdejas ticīgos par trūcīgiem, un Pāvils viņu lūgumā pēc palīdzības (Gal 2:10) redzēja iespēju stiprināt gan viņu uzticību viņam kā apustulim, gan arī multikulturālās draudzes vienotību, neskatoties uz to, ka viņš zināja, kādam riskam viņš sevi pakļaus (Apd 20:22, 23, Rm 15:31).

*Izlasī Apd 19:23–41. Kas bija patiesais iemesls pretestībai pret Pāvilu, kas bija radusies Efesā viņa apmeklējuma beigās?* \_\_\_\_\_

Pretestībai bija saistība ar pagānu pielūgsmi, kas nopietni apdraudēja Pāvila kalpošanu. Dēmētrijs patiesā motivācija bija nepārprotami finansiāla, bet viņš spēja to pagriezt kā reliģisku jautājumu, jo Artemīdas (vai Diānas) templis, kas bija atzīts par vienu no senās pasaules septiņiem brīnumiem, atradās Efesā.

*Izlasī Apd 19:27. Ievēro, cik meistarīgi Dēmētrijs spēja ienest reliģisku godbijību savos mēģinājumos noturēt naudas plūsmu. Kāpēc mums kā kristiešiem vajadzētu būt uzmanīgiem, lai tādā pašā veidā neizmantotu savu ticību vai notēlotu godbijību attiecībā uz savu ticību?* \_\_\_\_\_

# Troāda

Pēc dumpja (Apd 19:23–41) Pāvils nolēma doties prom no Efesas. Viņš devās nevis taisnā ceļā uz Jeruzālemi, bet gāja cauri Maķedonijai un Ahajai (Apd 20:1–3). Šajā ceļojumā kopā ar viņu bija dažu pagānu draudžu pārstāvji (Apd 20:4).

*Izlasi Apd 20:7–12. Kas nepareizs ir bieži sastopamajiem argumentiem, ka šie panti palīdz pierādīt sabata pārceļšanu uz svētdienu?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Pāvila apstāšanās Troādā noslēdzās ar draudzes sanākumi “pirmajā nedēļas dienā” (Apd 20:7). Viņi sapulcējās kopā, lai “lauztu maizi”, kas, iespējams, attiecas uz Kunga Vakarēdienu ar vai bez sadraudzības mielasta, ko bieži apvienoja jau kopš Jeruzālemes draudzes pirmsākumiem (Apd 2:42, 46). Tas, ka šeit nav minēts kauss vai lūgšanas, neizslēdz šo iespēju. Šī epizode bieži tiek minēta kā pierādījums, ka Pāvila laikos vismaz pagānu draudzes jau bija nomainījušas sabatu uz svētdienu kā pielūgsmes dienu.

Tomēr pirms šāda apgalvojuma izteikšanas ir nepieciešams konkrēti noskaidrot, kurā dienā šī sanākme notika, kā arī tās būtību. Lāpu pieminēšana (Apd 20:8) kopā ar faktu, ka Pāvila vēsts turpinājās līdz pusnaktij (Apd 20:7) un tad līdz pat rītausmai (Apd 20:11), nemaz nerunājot par Eutiha aizmigšanu (Apd 20:11), skaidri norāda, ka tā bija nakts sanākme.

Tomēr jautājums ir, vai tā bija nakts pirms svētdienas vai nakts pēc svētdienas. Atbilde ir atkarīga no tā, kādu laika sistēmu Lūka lieto – jūdu sistēmu no saules rietā līdz saules rietam, vai romiešu – no pusnakts līdz pusnaktij. Ja tā ir pirmā, tad tā bija sestdienas nakts, ja otrā – tad svētdienas.

Jebkurā gadījumā Apd 20:7–12 konteksts norāda, ka, pat ja sanākme bija svētdienas nakts, tā nebija parasta draudzes sanākme, bet īpaša, ņemot vērā Pāvila došanos ceļā nākamajā rītā. Tāpēc ir grūti saskatīt, kā šī viena epizode varētu atbalstīt svētdienas ievērošanu.

*Pakavējies vairāk pie septītās dienas sabata ievērošanas iemeslu pamatotības. Kā spēcīgais Bībeles atbalsts sabata ievērošanai palīdz mums nostiprināties savā kā septītās dienas adventistu kristiešu identitātē un aicinājumā, kas mums ir dots, -- izplatīt triju eņģeļu vēstis pasaulē?* \_\_\_\_\_

---



---

# Milēta

Pa ceļam uz Jeruzālemi Pāvils vēlreiz uzkavējās, šoreiz Milētā, kur viņam bija iespēja izteikt savu atvadu runu Efesas draudzes vadītājiem.

*Izlasi Apd 20:15–27. Ko Pāvils uzsvēra savas runas ievaddaļā?* \_\_\_\_\_

---



---

Tā kā viņam jau bija plāni jaunam ceļojumam, kas iekļāva Romu un Spāniju (Apd 15:22–29), Pāvils domāja, ka viņš nekad vairs neatgriezīsies Āzijā. Tādēļ viņš sāka savu runu ar tādu kā pārskata ziņojumu par Efesā pavadītajiem gadiem. Tomēr šis ziņojums nebija tikai par pagātņi, tas ir, kā viņš bija dzīvojis starp efesiešiem, bet arī par nākotni, jo viņš baidījās par to, kas ar viņu var notikt Jeruzālemē.

Pāvila bailes nebija nepamatotas. Jeruzālemes draudze uz viņu raudzījās ar zināmu skepticismu, ja ne naidīgumu, viņa vajātāja pagātnes un evaņģēlija apgraizīšanas dēļ (Apd 21:20–26). Jūdu autoritātēm viņš nebija nekas vairāk kā nodevējs un atkritējs no reliģiskajām tradīcijām (Apd 23:1, 2). Ap pirmā gadsimta vidū, īpaši romiešu sliktās pārvaldes dēļ, Jūdeju arī bija pārņēmuši revolucionāri un nacionālistiski ideāli. Šī gaisotne ietekmēja visus jūdu sabiedrības segmentus, ļoti iespējams, arī draudzi. Šajā kontekstā šī kādreizējā farizeja aktivitātes pagānu vidū bija padarījušas viņu par cilvēku ar sliktu slavu (Apd 21:27–36).

Pāvilam bija vēl vairāk bažu. Apd 20:28–31 Pāvils pievērsās tam, kā draudzes vadītājiem Efesā vajadzētu risināt viltus skolotāju jautājumu, ko viņš salīdzināja ar mežoniem vilkiem, kas centīsies novest no ceļa un samaitāt ganāmpulku. Tāpēc pat pašā draudzē un pat draudzes agrīnajās dienās viltus skolotāju briesmas bija reālas. Kā Salamans teica kādā citā reizē un citā kontekstā: "Nekā jauna nav zem saules" (Māc 1:9). Kristīgās draudzes vēsture atklāj neticamos postījumus, ko viltus skolotāji bija ienesuši draudzē. Problēma pastāvēs līdz pat galam (2Tim 4:3).

Nav šaubu, Pāvilam prātā bija daudzas lietas, un tomēr viņa uzticība un čaklums nemazinājās.

*Izlasi 2kor 4:8–14. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, ko mums vajadzētu attiecināt uz sevi, īpaši kad nāk pārbaudījumi? Uz ko Pāvils liek savu vienīgo cerību?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# Tīra un Cēzareja

Pēc Milētas Lūka raksta par Pāvila ceļojumu sīkāk. Vēl joprojām esot ceļā uz Jeruzālemi, apustulis pavadīja nedēļu Tīrā, Feniķijas piekrastē, kur bija jāizkrauj kuģis (Apd 21:1–6). Tur ticīgie lūdza viņu neiet uz Jeruzālemi. Tas, ka ticīgos vadīja Gars, lai brīdinātu Pāvilu neiet uz Jeruzālemi, nebija obligāti pretrunā apustuļa iepriekšējai vadībai. Grieķu “etheto ne tō pneumati” Apd 19:21 varētu tulkot “gara mudināts”, nevis ka Pāvils pats būtu nonācis pie šī lēmuma. Doma ir tāda, ka Gars varēja parādīt Tīras kristiešiem briesmas, kas draudēja Pāvilam, un, cilvēcisku rūpju mudināti, viņi ieteica, lai viņš neturpina savu nodomu. Pāvils pats nebija pārliecināts, kas notiks ar viņu Jeruzālemē (Apd 20:22, 23). Dievišķā vadība ne vienmēr pasaka visu skaidri, pat tādām kā Pāvils ne.

*Izlasi Apd 21:10–14. Kāds īpašs starpgadījums notika Cēzarejā attiecībā uz Pāvila ceļojumu uz Jeruzālemi?* \_\_\_\_\_

---



---

Hagabs bija pravietis no Jeruzālemes, kas jau tika iepazīstināts bada epizodē Apd 11:27–30. Līdzīgi daži Vecās Derības pravietojumiem (piemēram, Jes 20:1–6, Jer 13:1–10), viņa vēsts bija attēlota. Tā darbojās kā dzīva ilustrācija tam, kas notiks ar Pāvilu, kad viņš ieradīsies Jeruzālemē un kā viņa ienaidnieki nodos viņu pagāniem (romiešiem).

Tie, kas bija ar Pāvilu, acīmredzot uztvēra Hagaba vēsti kā brīdinājumu, nevis kā pravietojumu, un tā viņi centās ar visiem līdzekļiem pārliecināt apustuļi, lai viņš neiet uz Jeruzālemi. Lai gan viņu reakcija dziļi skāra viņa sirdi, Pāvils bija nolēmis paveikt savu misiju, pat ja tas maksātu viņa dzīvību. Viņam evaņģēlija saskanīgums un draudzes vienotība bija svarīgāka par personīgo drošību vai interesēm.

“Nekad iepriekš apustulis nebija tuvojies Jeruzālemei ar tik noskumušu sirdi. Viņš zināja, ka viņš tur atradīs dažus draugus un daudz ienaidnieku. Viņš tuvojās pilsētai, kas bija atmetusi un nokāvusi Dieva Dēlu un pār kuru tagad klājās dievišķo dusmu draudi.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 397., 398. lpp.)

*Lai gan nesaprasts, apmelots, nonievāts un zākāts, Pāvils tik un tā devās uz priekšu ticībā. Kā mēs varam mācies darīt to pašu apstākļos, kas iedvēš mazdūšību?* \_\_\_\_\_

---



---



---

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

“Sekmes, kas pavadīja Evaņģēlija sludināšanu, no jauna pamodināja jūdu dusmas. No visām pusēm pienāca ziņas par jaunās mācības straujo izplatīšanos, kas jūdus atbrīvoja no ceremoniālās bauslības rituālu ievērošanas un pagāniem piešķīra vienādas tiesības ar Ābrahāma bērniem. [...] Viņa [Pāvila] izteiksmīgo paziņojumu: “Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraižīšanas, ne barbara, ne skīta, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos – Kristus” (Kol 3:11), ienaidnieki uzskatīja par nekaunīgu zaimošanu, un tāpēc nolēma viņa balsi apklusināt.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 390. lpp.)

“Un viņš pat nevarēja rēķināties ar savu ticības brāļu līdzjūtību un atbalstu. Neatgriezušies jūdi, kas tik vērīgi bija sekojuši Pāvila gājumam, nebija vilcinājušies gan personīgi, gan ar vēstulēm izplatīt Jeruzālemē visnelabvēlīgākās baumas par viņu un viņa darbu; tā ka pat daži no apustuļiem un vecākajiem šīs ziņas bija uzņēmuši kā patiesību, necenšoties tās atspēkot un neparādēt nekādu vēlēšanos ar viņu saskaņoties.” (398. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Divpadsmit mācekļi, ko Pāvils satika Efesā, bija kādreizējie Jāņa Kristītāja sekotāji, kas jau bija kļuvuši par Jēzus mācekļiem (Apd 19:1–7). Kā jūs domājat, kāpēc būtu pareizi izmantot šo Rakstu vietu, lai prasītu no citām konfesijām nākošu kristiešu pārkristīšanas, ja viņi vēlas piederēt adventistu ticībai, neskatoties uz to, ka viņi jau ir kristīti pagremdējot?

2. Padomā par Pāvila situāciju. Viņu atmet viņa paša tautieši, kas netic Jēzum. Pat daudzi jūdi, kas ticēja Jēzum, uz Pāvilu skatījās ar lielām aizdomām, pat neuzticību, jo viņi domāja, ka viņš sabojā “robežzīmes”. Daudzi pagāni ienīda evaņģēliju, ko viņš sludināja. Un tomēr – kāpēc Pāvils turpināja, neskatoties uz visu šo pretestību? Lai gan mēs neesam Pāvils, ko mēs no visa šī stāsta varam paņemt sev?

3. Padomājiet par vēl citiem argumentiem, ko ļaudis izmanto, lai mēģinātu pierādīt vai nu to, ka sabats ir mainīts uz svētdienu, vai ka tas vairs nav saistošs. Kā mēs atbildam uz šiem argumentiem un vai tas kaut kādā veidā parāda, ka paklausība sabbatam nav lielāka burta kalpība kā paklausība pārējiem deviņiem baušļiem. Tas ir, ja mēs paklausām ticībā un ar izpratni, kur meklējama mūsu vienīgā glābšanas cerība?